

gjort et heelt andet Indtryk end hans Udtalelse ifjor. Hans Udtalelse ifjor forekom mig at være saaledes, at den i det Hele taget var fiendtlig mod det lignende Forslag, der dengang var fremkommet fra vor Side, medens det synes mig aabenbart, at Ministeren idag har udtalt sig imødekommende. Men nu er Spørgsmaalet, om denne Imødekommende er af en saadan Natur, at den kan have nogen betydelig Indflydelse paa os Forslagsstillere med Hensyn til de Duffer, vi kunde have til at fremme denne Sag, og da maa jeg idetmindste for mit Bedkommende væsentlig slutte mig til de Uttringer, der nylig ere fremkomne fra de to sidste ærede Talere. Jeg opfatter ganske vist ikke Sagen saaledes som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Wintner), at Thinget har modtaget en meget bestemt Udtalelse fra Ministeren om, at han personlig vil søge at fremme denne Sag, men at vi ikke have Udtalelsen fra ham paa en saadan Maade, at den kan anses at forpligte Ministeriet. Jeg opfatter tvertimod Ministerens Udtalelse ganske anderledes; jeg opfatter den saaledes, som om han har talt ikke alene paa egne, men paa Regjeringens Vegne, men tillige saaledes, at Udtalelsen i sit reelle Indhold er saa ubestemt, at jeg næsten ikke veed, hvorledes den skulde være ubestemtere. Den høitærede Minister sagde nemlig, at ligesom der paahviler et hvilket som helst Ministerium den Forpligtelse at have sit Die henvendt paa Grundlovens Løsteparagrapher og stræbe efter at fremme de i dem indeholdte Løsters Indfrielse, saaledes anerkjender den nuværende Regjering naturligtvis ogsaa, at den samme Forpligtelse paahviler den, og naar det Tidspunkt er kommet, da den efter alle foreliggende Forhold kan ansee det for at være betimeligt at fremme den Sag, som vi private Forslagsstillere have paataget os i Henhold til Grundlovens § 93 at sætte i Bevægelse, saa vil den nuværende Regjering ogsaa være betænkt paa at støtte og gennemføre den. Men om dette Tidspunkt udtalte den høitærede Minister ikke Andet end noget aldeles Negativt. For det Første udtalte han, at Tidspunktet ikke kunde være gunstigt i Dieblisset, fordi Fæstefagen forelaa, en Udtalelse, som oprigtig talt forekommer

mig noget besynderlig, idet vi jo forleden hørte en Udtalelse fra Ministeriets Side, nemlig fra Indenrigsministeren, om, at det netop var rigtigt at behandle alle Spørgsmaal vedrørende Landbosforholdene samlet. Men dernæst, siger jeg, var den høitærede Ministers Udtalelse endvidere ubestemt i den Henseende, at han ikke engang gav os Udfigt til, hvis Fæstefagen iaar blev ordnet eller naar det mulig viste sig tydeligt adaare, at den ikke kunde blive ordnet, at han da vilde tage sig af vor her foreltiggende Sag. Hvis den høitærede Minister derimod troer nu paa Regjeringens Vegne at kunne udtale sig paa en positivt Maade eller dog i hvert Fald mindre absolut negativt, ja saa vil Stillingen maaffee kunne blive en heel anden end den endnu forekommer mig at maatte opfattes. Saaledes som den Udtalelse er bestaffen, der hidtil er kommen fra Regjeringens Side, maa jeg sige, at hvor meget jeg end erkjender, at den er overordentlig velvillig i Formen og maaffee ogsaa velvillig i Realiteten, saa er dens Realitet dog ikke saa betydelig, at den for mit Bedkommende kan have den Birkning, at jeg ikke vedblivende maa anmode det høie Thing om at vise Sagen den Interesse og os Forslagsstillere den Velvillie, at lade Sagen gaae sin videre Gang og blive fremmet saa meget som muligt.

C. B. Nyholm: Jeg skal ikke længe opholde det ærede Thing, men kun udtale, at jeg paa egne og min anden Medforslagsstillers Vegne maa erklære, at vi i alt Væsentligt dele de Anskuelser, der nys ere fremsatte af den tredie Forslagsstiller, det ærede Medlem for Veile Amts 1ste Valgkreds (Gad) Vi takke den høitærede Minister for den Imødekommende og Velvillie, han paa en vis Maade har vist os. Vi kunne godt forstaae, at det kan være vanskeligt for ham at give et mere bestemt Løfte, end han har givet; men paa den anden Side kunne vi fra vort Standpunkt af Hensyn til Sagens Bigtighed ikke lade os nøie med Ministerens ubestemte Tilfagn og Løfte, og vi nære derfor det Haab, at det høie Thing vil lade Sagen gaae sin Gang fremad.